

Sygn. akt XP 548/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Aleksandra Barańska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013r. we Wrocławiu

połączonych spraw z powództwa: *L. P., E. M., A. W., M. Z., S. P., M. D., M. P.*

przeciwko *I. C. we W.*

o zapłatę równoważnika pieniężnego

I. zasądza od strony pozwanej *I. C. we W.* na rzecz powódki *L. P.* tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 36.734,40 zł (trzydzieści sześć tysięcy siedemset trzydzieści cztery złote i 40/100) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 30.168,00 zł od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.01.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.02.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 403,20 zł od dnia 15.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo powódki L. P. oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki L. P. kwotę 7020 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4441,54 zł;

V. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powódki E. M. tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 36.734,40 zł (trzydzieści sześć tysięcy siedemset trzydzieści cztery złote i 40/100) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 30.168,00 zł od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.01.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.02.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 403,20 zł od dnia 15.03.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.04.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 432 zł od dnia 15.05.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.06.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 432 zł od dnia 15.07.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.09.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2013 r. do dnia zapłaty

VI. w pozostałym zakresie powództwo powódki E. M. oddala;

VII. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki E. M. kwotę 7020 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

VIII. wyrokowi w punkcie V nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3557,74 zł;

IX. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powoda A. W. tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 36.734,40 zł (trzydzieści sześć tysięcy siedemset trzydzieści cztery złote i 40/100) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 30.168,00 zł od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.01.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.02.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 403,20 zł od dnia 15.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2013 r. do dnia zapłaty

X. w pozostałym zakresie powództwo powoda A. W. oddala;

XI. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda A. W. kwotę 7110 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

XII. wyrokowi w punkcie IX nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3477,76 zł;

XIII. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powódki M. Z. tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 18.014,40 zł (osiemnaście tysięcy czternaście złotych i 40/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty,

XIV. w pozostałym zakresie powództwo powódki M. Z. oddala;

XV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki M. Z. kwotę 7110 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

XVI. wyrokowi w punkcie XIII nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3625,41 zł;

XVII. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powoda S. P. tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 13.312,80 zł (trzynaście tysięcy trzysta dwanaście złotych i 80/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty;

XVIII. w pozostałym zakresie powództwo powoda S. P. oddala;

XIX. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda S. P. kwotę 6750 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

XX. wyrokowi w punkcie XVII nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4830,09 zł;

XXI. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powódki M. D. tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 8.755,20 zł (osiem tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złotych i 20/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty;

XXII. w pozostałym zakresie powództwo powódki M. D. oddala;

XXIII. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki M. D. kwotę 5850 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

XXIV. wyrokowi w punkcie XXI nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3661,70 zł;

XXV. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powódki M. P. tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 11.750,40 zł (jedenaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych i 40/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty;

XXVI. w pozostałym zakresie powództwo powódki M. P. oddala;

XXVII. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki M. P. kwotę 6570 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

XXVIII. wyrokowi w punkcie XXV nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4000,20 zł;

XXIX. odstępuje od obciążania powodów częścią kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez stronę pozwaną;

XXX. nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwami z dnia 8 kwietnia 2008 r. powodowie L. P., E. M., A. W., M. Z., S. P., M. D. i M. P. domagali się zasądzenia od strony pozwanej Skarbu Państwa – I. C. we W. następujących kwot: L. P. kwoty 16.111 zł, E. M. kwoty 16.111 zł, A. W. kwoty 15.450 zł, M. Z. kwoty 16.111 zł, S. P. kwoty 15.697 zł, M. D. kwoty 16.111 zł, M. P. kwoty 15.696 zł, tytułem zwrotu kosztów dojazdów do i z miejsca pełnienia służby za okres od 01.03.2005r. do 31.12.2007r. oraz tytułem równoważnika pieniężnego poczynawszy od 14.06.2004r. wynikającego z faktu nieprzyznania powodom lokalu mieszkalnego lub kwatery tymczasowej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od poszczególnych kwot wskazanych w pozwach, a potrąconych powodom z wynagrodzenia za pracę na pokrycie kosztów dojazdów autokarem pracodawcy z miejsca zamieszkania powodów w L. do miejsca pełnienia przez nich służby we W.. Ponadto powodowie domagali się zasądzenia od strony pozwanej równoważnika pieniężnego na przyszłość od dnia wytoczenia powództw do dnia przyznania im lokali mieszkalny cli lub kwatery tymczasowej. Pismem procesowym z dnia 27.05.201 r. (k. 317-329), powodowie rozszerzyli roszczenia pozwów, wnosząc o zasądzenie:

- powódka L. P. kwoty 37.957,95 zł, a w tym: 8.841,18 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do i z miejsca pełnienia służby za okres od 01.03.2005r. do 30.04.201 r., 23.86,80 zł tytułem zaległego równoważnika pieniężnego oraz 5.256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość,

- powódka E. M. kwoty 38.583,85 zł, a w tym: 9.467,05 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do i z miejsca pełnienia służby za okres od 01.03.2005r. do 30.04.2011r., 23.860,8 zł tytułem zaległego równoważnika pieniężnego oraz 5.256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość,

- powód A. W. kwoty 38.079,42 zł, a w tym: 8.962,62 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do i z miejsca pełnienia służby za okres od 01.03.2005r. do 30.04.2011r., 23.860,80 zł tytułem zaległego równoważnika pieniężnego oraz 5.256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość,

- powódka M. Z. kwoty 24.089,19 zł, a w tym: 1.123,59 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do i z miejsca pełnienia służby za okres od 01.03.2005r. do 31.05.2010r., 18.993,60 zł tytułem zaległego równoważnika pieniężnego oraz 5.256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość,

- powód S. P. kwoty 25.587,95 zł, a w tym: 5.800,35 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do i z miejsca pełnienia służby za okres od 01.03.2005r. do 21.09.2009r., 14.169,60 zł tytułem zaległego równoważnika pieniężnego oraz 5.256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość,

- powódka M. D. kwoty 17.642,42 zł, a w tym: 3.991,22 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do i z miejsca pełnienia służby za okres od 01.03.2005r. do 28.02.2008r., 11.023,20 zł tytułem zaległego równoważnika pieniężnego oraz 2.628 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość,

- powódka M. P. kwoty 23.405,37 zł, a w tym: 5.592,57 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do i z miejsca pełnienia służby za okres od 01.03.2005r. do 27.02.2009r., 12.556,80 zł tytułem zaległego równoważnika pieniężnego oraz 5.256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość.

W uzasadnieniu roszczeń pozwów powodowie wskazali, że w związku ze zniesieniem U. C. w L., decyzjami Prezesa G. U. C., z dniem 01.04.2001r. zostali przeniesieni z U. C. w L. do pełnienia służby w U. C. we W.. Do dnia 28.02.2005r. pracodawca zapewniał powodom bezpłatne dojazdy z miejsca ich zamieszkania w L. do miejsca pełnienia służby we W., zaś począwszy od dnia 31.03.2005r. potrącał z ich uposażenia koszty dojazdów. Zdaniem powodów potrącenia te stanowiły przerzucanie na powodów ryzyka związanego z brakiem mieszkań i zmuszanie ich – pod groźbą konieczności zapewnienia dojazdu we własnym zakresie – do godzenia się na potrącenia z uposażenia określonych kwot, przy jednoczesnym braku podejmowania jakichkolwiek działań zmierzających do uzyskania lokali mieszkalnych. Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 1 i art. 20a ust. 1 ustawy z 24.07.1999r. o służbie celnej (Dz.U. z 2004r., nr 156, poz. 1641), przeniesienie funkcjonariusza celnego do innej miejscowości, z której dojazd jest znacznie utrudniony, wymaga zapewnienia funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych, z uwzględnieniem jego sytuacji rodzinnej. W wypadku takiego przeniesienia, jeżeli zapewnienie funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych jest niemożliwe lub utrudnione oraz jeżeli on sam lub członkowie jego rodziny nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, funkcjonariuszowi przysługuje równoważnik pieniężny. Jak zaś wynika z § 12 Rozporządzenia Ministra Finansów z 18.05.2004 r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości (Dz.U. z 28.05.2004r.), równoważnik pieniężny przysługuje funkcjonariuszowi do czasu przyznania mu lokalu mieszkalnego lub kwatery tymczasowej. Powodowie nie otrzymali lokalu mieszkalnego ani kwatery tymczasowej, nie otrzymują również równoważnika pieniężnego. W toku postępowania powodowie podnieśli, iż pracodawca wykorzystywał ich przymusowe położenie i wymuszał na nich wyrażanie zgody na dokonywanie potrąceń z ich uposażeń na pokrycie kosztów dojazdów autokarem pracodawcy do i z miejsca pełnienia służby. Powodowie godzili się na to w warunkach presji ze strony pracodawcy.

Strona pozwana Skarb Państwa – I. C. we W., w odpowiedziach na pozwy wniosła o oddalenie powództw w całości i podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powodów o przyznanie im lokali mieszkalnych lub kwater tymczasowych. Zarzuciła, że bezpłatnego dowozu funkcjonariuszy o W. nie można traktować jako świadczenia zamiennego w stosunku do obowiązku zapewnienia funkcjonariuszom lokali mieszkalnych lub kwater tymczasowych, gdyż świadczenie to nie wynikało z żadnego przepisu prawa. Ponadto strona pozwana wskazała, że równoważnik pieniężny jako

świadczenie alternatywne dla lokali mieszkalnych lub kwater tymczasowych mógł zostać przyznany wyłącznie tym funkcjonariuszom, którzy zostali przeniesieni do pełnienia służby w innej miejscowości najwcześniej w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej ustawę o Służbie Celnej, tj. ustawy z dnia 19.03.2004r. Przepisy wprowadzające ustawę Prawo Celne (Dz.U. Nr 68, poz. 623), która weszła w życie dnia 01.05.2004r. i wprowadziła do ustawy o Służbie Celnej przepis art. 20a, stanowiący o prawie funkcjonariuszy celnych do równoważnika pieniężnego. Strona pozwana podniosła, iż swoisty wyłom w tym zakresie uczynił Minister Finansów, który w § 25 ust. 1 rozporządzenia z dnia 18.05.2004r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości (Dz.U. Nr 20, poz. 1254 ze zm.), objął mocą równoważnika także tych funkcjonariuszy, którzy zostali przeniesieni do pełnienia służby w innej miejscowości po dniu 31.10.2003 r. Tym samym Minister Finansów korzystniej potraktował przeniesionych funkcjonariuszy celnych, aniżeli uczynił to sam ustawodawca, bowiem z mocy ustawy korzystne rozwiązania weszły w życie z dniem 01.05.2004r., natomiast rozporządzenie objęło dodatkowo funkcjonariuszy sinych przeniesionych po dniu 31.10.2003r. Wobec zaś tego, że powodowie nie zostali przeniesieni do służby w innej miejscowości po dniu 31.10.2003 r., względnie po dniu 01.05.2004 r., brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia roszczeń powodów o zasądzenie na ich rzecz równoważnika pieniężnego.

Wyrokiem z dnia 27.06.2011 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwa w całości i zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Oddalając roszczenia o zasądzenie kwot z tytułu równoważników pieniężnych, Sąd Rejonowy wskazał, że powodowie zostali przeniesieni do pełnienia służby w U. C. we W. przed dniem 31.10.2003r. Dlatego też wobec brzmienia przepisu § 25 ust.1 rozporządzenia z dnia 18.05.2004r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości, w ocenie Sądu brak jest podstaw prawnych do zasądzenia na rzecz powodów równoważników, zarówno za okres sprzed wytoczenia powództw, tj. tak jak o to wnosili powodowie począwszy od dnia 14.06.2004 r., jak równoważnika na przyszłość. Ponadto Sąd wskazał, że wobec dostępności środków komunikacji publicznej pomiędzy L. a W., trudno uznać, aby W. był miejscowością z której dojazd jest znacznie utrudniony do L..

W wyniku rozpoznania apelacji powodów, wyrokiem z dnia 22.09.2011 r. (sygn. akt VII Pa 238/11) Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział VII Pracy apelacje te oddalił. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo uznał, że nie było podstaw prawnych do zasądzenia na rzecz powodów równoważnika pieniężnego ani zwrotu kosztów dojazdu do i z miejsca pełnienia służby.

Po rozpoznaniu skarg kasacyjnych powodów, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 11.09.2012 r. (II PK 41/12) oddalił skargi kasacyjne w zakresie dotyczącym orzeczenia o zwrocie kosztów dojazdu do i z miejsca pełnienia służby, zaś w pozostałym zakresie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę w tej części Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 r. (VII Pa 101/13) Sąd Okręgowy we Wrocławiu uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że podziela stanowisko zajęte w wyroku :Sądu Najwyższego z dnia 11.09.2012 r. , z którego wynika, że równoważnik pieniężny dla funkcjonariuszy służby cywilnej, którym nie zapewniono odpowiednich warunków mieszkaniowych w związku z przeniesieniem do innej miejscowości przysługuje także funkcjonariuszom przeniesionym do innej miejscowości przed 31 października 2003 roku, a zatem przysługuje on powodom. Sąd Rejonowy oddalając powództwa w wyroku z dnia 27 czerwca 2011 r. orzekł co do zasady, że brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powodów równoważnika wobec brzmienia § 25 ust. 1 rozporządzenia z 2004 roku gdyż powodowie przeniesieni zostali do innej miejscowości z dniem 1 kwietnia 2001 roku, a nie po 31 października 2003 r. Wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy nie badał merytorycznie zasadności roszczeń. Tak przeprowadzone postępowanie dowodowe przez Sąd I instancji powoduje, że zaskarżony wyrok uchyla się sprzed kontroli instancyjnej w tym zakresie.

Sąd Okręgowy wskazał, że Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy przede wszystkim zobowiąże pełnomocnika powodów do dokładnego sprecyzowania roszczeń powodów i ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Uwzględniając upływ czasu od daty orzeczenia wydanego przez Sąd I instancji ustalili stan faktyczny kto pozostaje w służbie i za jaki okres ewentualnie należy się równoważnik uwzględniając zarzuty podniesione przez pełnomocnika strony pozwanej (k 511) co do niektórych powodów, których stosunek służby bądź ustał z uwagi na przeniesienie do służby cywilnej lub też zostali oni w trakcie procesu przeniesieni ponownie do L.. Sprecyzowania wymaga data początkowa roszczeń powodów określona w pozwach na 14.06.2004r. Ponadto po ostatecznym sprecyzowaniu daty początkowej roszczeń powodów, Sąd I instancji zwróci uwagę na przedawnienie roszczeń, dochodzonych odsetek i daty ich wymagalności jak również podnoszony w apelacji zarzut dotyczący pominięcia przez Sąd dowodów wskazujących na to. Że W. jest miejscowością z której dojazd do L. jest znacznie utrudniony.

W pismach procesowych z dnia 15.07.2013 r. (k. 667 i nast.), z 16.07.2013 r. (k. 651 i nast.) i z 5.11.2013 r. (k 714 i nast.), powodowie rozszerzyli i doprecyzowali swoje roszczenie.

Powódka L. P. domagała się ostatecznie równoważnika pieniężnego w kwocie 36.806,40 zł za okres od 12.06.2004 r., tj. od wejścia w życie rozporządzenia z 2004 r., do końca listopada 2013 r., z ustawowymi odsetkami od wskazanych w piśmie (k. 715-718) kwot, począwszy od 15.07.2004 r. do 15.12.2013 r., a także zasądzenia kwoty 5256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość (za 365 dni).

Powódka E. M. domagała się ostatecznie równoważnika pieniężnego w kwocie 36.806,40 zł za okres od 12.06.2004 r., tj. od wejścia w życie rozporządzenia z 2004 r., do końca listopada 2013 r., z ustawowymi odsetkami od wskazanych w piśmie (k. 715-718) kwot, począwszy od 15.07.2004 r. do 15.12.2013 r., a także zasądzenia kwoty 5256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość (za 365 dni).

Powód A. W. domagał się ostatecznie równoważnika pieniężnego w kwocie 36.806,40 zł za okres od 12.06.2004 r., tj. od wejścia w życie rozporządzenia z 2004 r., do końca listopada 2013 r., z ustawowymi odsetkami od wskazanych w piśmie (k. 715-718) kwot, począwszy od 15.07.2004 r. do 15.12.2013 r., a także zasądzenia kwoty 5256 zł tytułem równoważnika pieniężnego na przyszłość (za 365 dni).

Powódka M. Z. domagała się ostatecznie równoważnika pieniężnego w kwocie 19.101,60 zł za okres od 12.06.2004 r., tj. od wejścia w życie rozporządzenia z 2004 r., do dnia 10.05.2010 r., z ustawowymi odsetkami od wskazanych w piśmie (k. 718-720) kwot, począwszy od 15.07.2004 r. do 15.06.2010 r.

Powód S. P. domagał się ostatecznie równoważnika pieniężnego w kwocie 14.436,00 zł za okres od 12.06.2004 r., tj. od wejścia w życie rozporządzenia z 2004 r., do dnia 20.06.2009 r., z ustawowymi odsetkami od wskazanych w piśmie (k. 720-722) kwot, począwszy od 15.07.2004 r. do 15.07.2009 r.

Powódka M. D. domagała się ostatecznie równoważnika pieniężnego w kwocie 9.770,40 zł za okres od 12.06.2004 r., tj. od wejścia w życie rozporządzenia z 2004 r., do dnia 29.02.2008 r., z ustawowymi odsetkami od wskazanych w piśmie (k. 722-723) kwot, począwszy od 15.07.2004 r. do 15.03.2008 r.

Powódka M. P. domagała się ostatecznie równoważnika pieniężnego w kwocie 12.837,60 zł za okres od 12.06.2004 r., tj. od wejścia w życie rozporządzenia z 2004 r., do dnia 29.03.2008 r., z ustawowymi odsetkami od wskazanych w piśmie (k. 723-725) kwot, począwszy od 15.07.2004 r. do 15.04.2009 r.

Ponadto powodowie wnieśli o zasądzenie na ich rzecz następujących kwot tytułem kosztów zastępstwa procesowego:

- a) L. P.: 2 400 zł stawka minimalna x 5 krotność stawki minimalnej = 12.000,00 zł,
- b) E. M.: 2 400 zł stawka minimalna x 5 krotność stawki minimalnej = 12.000,00 zł,
- c) A. W.: 2 400 zł stawka minimalna x 5 krotność stawki minimalnej = 12.000,00 zł,

d) M. Z.: 2 400 zł stawka minimalna x 5 krotność stawki minimalnej = 12.000,00 zł,

e) S. P.: 2 400 zł stawka minimalna x 5 krotność stawki minimalnej = 12.000,00 zł,

f) M. D.: 1200 zł stawka minimalna x 5 krotność stawki minimalnej = 6.000,00 zł,

g) M. P.: 2 400 zł stawka minimalna x 5 krotność stawki minimalnej = 12.000,00 zł.

W pismach procesowych z dnia 7.08.2013 r. (k. 680 i nast.) oraz z dnia 28.11.2013 r. (k. 728 i nast.) strona pozwana podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko, domagając się oddalenia powództw w całości.

Zarzucił, że powódka M. P. została przeniesiona do U. C. w W. z dniem 2.03.2009 r., równoważnik byłby jej zatem należny do 1.03.2009 r. Zarzuciła, że równoważnik byłby należny powodom ewentualnie od 1.03.2013 r., od tej daty dowóz powodów był bowiem bezpłatny – wcześniej powodowie nie ponosili żadnych kosztów dowozu, które w całości obciążały pracodawcę. Podkreśliła, że dla spełnienia świadczenia konieczne jest złożenie oświadczenia mieszkaniowego, które w przypadku powoda S. P. zostało złożone 5.11.2007 r., zaś w przypadku pozostałych powodów – 31.10.2007 r. Zarzucił sprzeczność żądania równoważnika od czerwca 2004 r. z art. 8 k.p. Ponadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia o równoważnik za okres od czerwca do września 2004 r., skoro powodowie złożyli oświadczenia w dniu 31.10.2007 r., to roszczenia za okres od 1.06.2004 do 30.09.2004 r. uległy już zdaniem pozwanego przedawnieniu. Pozwany zakwestionował także istnienie podstaw do zasądzenia na rzecz powodów równoważnika pieniężnego na przyszłość wskazując na niemożność jednoznacznego określenia w przyszłości sytuacji prawnej powodów jako funkcjonariuszy celnych.

W piśmie procesowym z dnia 28.11.2013 r. (k. 728) strona pozwana wskazała na omyłki w wyliczeniach powodów i wyliczył prawidłowe w jego ocenie wysokości roszczeń powodów przy założeniu, że roszczenia te są co do zasady uzasadnione w całości.

Na rozprawie pełnomocnik powodów oświadczył, że co do pomyłek rachunkowych wskazanych w piśmie z 28.11.2013 r. uznaje stanowisko pozwanego.

Powód M. O. nie złożył skargi kasacyjnej od wyroku Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział VII Pracy z dnia 22.09.2011 r. (sygn. akt VII Pa 238/11) i w zakresie jego roszczenia sprawa nie została przekazana tut. Sądowi do ponownego rozpoznania. Pełnomocnik powodów omyłkowo, jak przyznał na rozprawie, powołał w pismach procesowych argumenty dotyczące również powoda M. O..

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie pełnili służbę jako funkcjonariusze celnicy w U. C. w L.; powódka M. P. na stanowisku inspektora celnego. 30 powodowie: L. P., E. M., A. W., S. P., M. D. na stanowisku kontrolera celnego, zaś powódka M. Z. na stanowisku starszego kontrolera celnego.

Decyzjami Prezesa G. U. C. z dnia 29.03.2001r., na podstawie art. 18 ust.2 i 5 ustawy z dnia 24.07.1999r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 1999r., Nr 72, poz. 802) każdy z powodów za uprzednio wyrażoną przez siebie zgodą został przeniesiony z dniem 01.04.2001r. do pełnienia służby w U. C. we W.. Uzasadnieniem tych decyzji był fakt zniesienia U. C. w L..

Dowód: akta osobowe powodów (załącznik)

akty mianowania powodów i decyzje Prezesa G. U. C. z dnia 29.03.2001r. k. 9, k.26-27, k.49, k.65, k.84, k. 119-120, k. 12 akt tut. Sądu IV 2P 266/08,

decyzje Dyrektora I. C. we W. z 17.02.2009 r. 15.06.2009 r., 25.10.2010 r., k. 294-296

Powodowie po ich przeniesieniu służbowym z L. do W. nie otrzymali lokali mieszkalnych lub kwater tymczasowych we W. lub w miejscowości pobliskiej. Ówczesny dyrektor I. C. we W., R. B. (1), do 28.02.2005r. z własnej inicjatywy zapewniał powodom bezpłatny dojazd służbowym autokarem z ich miejsca zamieszkania w L. do W. i z powrotem. Począwszy od dnia 01.03.2005r. dyrektor B. ze względów ekonomicznych wprowadził opłaty za dojazdy powodów autokarem pracodawcy do i z miejsca pełnienia przez nich służby we W.. Dyrektor B. poinformował powodów o wprowadzeniu odpłatności za dojazdy, ustnie, w autokarze, a następnie pismem z dnia 23.02.2005r. W piśmie tym wskazano, że podstawą wprowadzenia odpłatności m dojazdy jest brak przepisów nakładających na pracodawcę obowiązek zapewnienia bezpłatnego dowozu pracowników do pracy.

Wszyscy powodowie wyrażali na piśmie zgodę na comiesięczne potrącanie im z wynagrodzenia kosztów dojazdów do pracy autokarem służbowym. Koszty te obejmowały i obejmują jedynie koszty paliwa, bez kosztów napraw autokaru i wynagrodzenia kierowcy.

Powodowie L. P., E. M., A. W., M. Z., M. D. oraz M. P. w dniu 31.10.2007 r., zaś powód S. P. w dniu 5.11.2007 r., złożyli pracodawcy tzw. oświadczenia mieszkaniowe zawierające alternatywne wnioski: o przyznanie im lokali mieszkalnych lub kwater tymczasowych lub o zaprzestanie pobierania od nich opłat za dojazd służbowym autokarem do miejsca pełnienia służby we W. oraz o zwrot kosztów tych dojazdów uiszczonych przez powodów począwszy od 01.03.2005r. W nawiązaniu do złożonych oświadczeń mieszkaniowych, powodowie pismem z dnia 12.12.2007r. zażądali zaprzestania potrąceń z ich uposażeń kosztów dojazdów do pracy, począwszy od dnia 01.01.2008r. oraz zwrotu dotychczas potrąconych kosztów dojazdów.

Wobec wniosku powodów o zaprzestanie potrąceń, strona pozwana począwszy od stycznia 2008r. zaprzestała potrąceń kosztów dojazdów z wynagrodzeń powodów. Od stycznia 2008r. strona pozwana wystawia powodom Faktury VAT za usługę dowozu ich do pracy.

Strona pozwana pismami z dat: 17.01.2008r. i 16.01.2008r. poinformowała powodów, że powodom me przysługuje prawo do równoważnika pieniężnego, gdyż zostali oni przeniesieni do pełnienia służby w innej miejscowości po dniu 31.10.2003 r.

W piśmie z dnia 24.01.2008r. strona pozwana wyjaśniła powodom, że dojeżdżając z L. do miejsca pracy we W. nie pozostają oni w podróży służbowej.

W grudniu 2008r. powodowie zostali poinformowani przez dyrektora strony pozwanej D. S., że w miesiącu lutym 2009r. służbowy autobus podlegał będzie remontowi i że w związku z tym strona pozwana uruchomi komunikację zastępczą w postaci 15-osobowego busa. W piśmie z dnia 20.01.2009 r. skierowanym do powódki L. P. strona pozwana podała, iż z uwagi na ograniczoną liczbę miejsc, w pierwszej kolejności z busa będą mogły korzystać osoby, które nie otrzymują równoważnika pieniężnego i pokryły koszty dotychczasowych przejazdów, a następnie osoby, które otrzymują równoważnik pieniężny i także pokryły koszty dotychczasowych przewozów. Pracodawca wskazał, że nieporozumieniem jest interpretacja sytuacji przez powodów o rzekomym zmuszaniu ich do partycypowania w kosztach dojazdu, gdyż w świetle obowiązujących przepisów prawa, na I. C., podobnie jak i na każdym innym pracodawcy, nie spoczywa obowiązek dowozu pracowników do miejsca pracy.

Jednocześnie strona pozwana przedstawiła listę osób uprawnionych korzystania z busa, na której znaleźli się powodowie: A. W., E. M., M. D., M. Z.. Powodowie M. P., L. P. i S. P. nie znaleźli się na tej liście pasażerów. Powodowie ci uiścili na rzecz strony pozwanej zaległe opłaty za korzystanie z dojazdów do pracy służbowym autobusem i w dalszym ciągu korzystali z tych dojazdów, wyrażając zgodę na odpłatność. Przy czym powódki M. P. i L. P. skierowały do pracodawcy pisma z dnia 15.01.2009r., w których wskazały, że podtrzymują swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie o braku podstaw prawnych do obciążania ich kosztami tych dojazdów, ale z uwagi na to, że nie są w stanie zapewnić sobie środków transportu we własnym zakresie oświadczyły, że kwoty na pokrycie kosztów dojazdów będą regulowały osobiście w terminach wskazanych przez stronę pozwaną.

Dowód: pisma strony pozwanej do powodów z 23.02.2005 r. k.13, z 17.01.2008 r. k.12, z dnia 24.01.2008 r. k.12 v, k.340,

oświadczenia mieszkaniowe powodów: k. 684-690

pismo powodów z dnia 12.12.2007r. k. 13 v,

pisma powódek M. P. i L. P. z 15.01.2009r.: k.338, k.340,

zeznania świadka R. B.: k.29-298,

zeznania świadka R. B.: k.298-299,

przesłuchanie powodów:

L. P. k.242, k.394-395, k. 709v, 711

E. M. k.243, k.349, k. 732-733

A. W. k.212, k.349-350, k. 709v, 711

M. Z. k-212, k. 348-349, k. 709v, 711

S. P. k.212, k.350-351, k. 709v, 711

M. D. k.345-346, k. 710, 711

M. P. k.211, k.347-348, k. 710, 711

przesłuchanie w charakterze strony pozwanej dyrektora I. C. we W. D. S..

Powodowie L. P., E. M. i A. W., którzy w związku ze zniesieniem U. C. w L. zostali z dniem 1 kwietnia 2001 r. przeniesieni do pełnienia służby w U. C. we W. (później I. C. we W.) w dalszym ciągu pełnią służbę w I. C. we W.. Powódki L. P., E. M. w dniu przeniesienia mieszkały i nadal mieszkają w L., zaś powód A. W. od lutego 2002 mieszka w miejscowości B. oddalonej o około 10 km od L.. Powodowie ani ich bliscy nie mają i nie mieli lokalu mieszkalnego we W. ani miejscowości pobliskiej.

Powódka M. Z. została z dniem 1 kwietnia 2001 r. przeniesiona do pełnienia służby w U. C. we W. (później I. C. we W.). Od dnia przeniesienia do 9.05.2010 r. powódka mieszkała w L. i w tym okresie powódka ani jej bliscy nie mieli w tym okresie lokalu mieszkalnego we W. ani miejscowości pobliskiej. Począwszy od dnia 10 maja 2010 r. przeniosła się na stałe do W..

Powód S. P. został z dniem 30.04.2003 r. przeniesiony do pełnienia służby w U. C. we W. (później I. C. we W.). Służbę tę pełnił we W. do dnia 21.06.2009 r., albowiem z dniem 22.06.2009 r. ponownie zaczął pełnić służbę w U. C. w L.. Przez cały okres przeniesienia powód mieszkał w L. i w tym okresie powód ani jego bliscy nie mieli w tym okresie lokalu mieszkalnego we W. ani miejscowości pobliskiej.

Powódka M. D. w związku ze zniesieniem U. C. w L. została z dniem 1 kwietnia 2001 r. przeniesiona do pełnienia służby w U. C. we W. (później I. C. we W.), służbę tę jako funkcjonariusz celny pełniła we W. do dnia 29 lutego 2008 r. Począwszy od dnia 1 marca 2008 r. pozostaje w zatrudnieniu pracowniczym jako pracownik cywilny I. C. we W.. Przez okres do 29.02.2008 r. powódka mieszkała i nadal mieszka w L. i ani ona ani jej bliscy nie mieli w tym okresie lokalu mieszkalnego we W. ani miejscowości pobliskiej.

Powódka M. P. została z dniem 1 kwietnia 2001 r. przeniesiona do pełnienia służby w U. C. we W. (później I. C. we W.). Dojeżdżała do W. od 16.08.2001 r. Decyzją z dnia 17.02.2009 r. została przeniesiona do U. C. w L. i z dniem

29.11.2009 r. ponownie zaczęła pełnić służbę w U. C. w L.. W okresie przeniesienia powódka mieszkała w L. i ani ona ani jej bliscy nie mieli w tym okresie lokalu mieszkalnego we W. ani miejscowości pobliskiej.

Żadnemu z powodów nie proponowano w okresie przeniesienia kwatery tymczasowej ani lokalu mieszkalnego we W. lub miejscowości pobliskiej.

Dojazd z miejsca zamieszkania w L. lub okolicach zajmował każdemu z powodów ponad godzinę w jedną stronę. Czas dojazdu publicznymi środkami transportu przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, przekracza w obie strony dwie godziny.

Żaden z powodów nie zamieszkiwał w spornym okresie z członkami rodziny będącymi funkcjonariuszami, którym przysługiwała kwatery, lokal lub który pobierał równoważnik.

Dowód: akta osobowe powodów (załącznik)

decyzja z 17.02.2009 r. dot. k. 682

przesłuchanie powodów:

L. P. k.242, k.394-395, k. 709v, 711

E. M. k.243, k.349, k. 732-733

A. W. k.212, k.349-350, k. 709v, 711

M. Z. k-212, k. 348-349, k. 709v, 711

S. P. k.212, k.350-351, k. 709v, 711

M. D. k.345-346, k. 710, 711

M. P. k.211, k.347-348, k. 710, 711

Średnie miesięczne wynagrodzenie powodów wg wartości brutto wynosi: L. P. 4.441,54 zł. E. M. 3.557,74 zł. A. W. 3.477,76 zł, M. Z. 3.625,41 zł, S. P. 4.830,09 zł. M. D. 3.661,70 zł, M. P. 4.000,20 zł.

Dowód: zaświadczenia o wynagrodzeniu powodów: k.141, k.148, k.155. k.162, k.169, k.176, k.183, k.29 akt tut. Sądu sygn. IV 2 P 266/08.

Równoważnik pieniężny do dnia 31.12.2008r. wynosił 7,20 zł dziennie. Od dnia 01.01.2009 r. wynosi on 14,40 zł dziennie.

okoliczność bezsporna

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, zaś co do wysokości - w części.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Rejonowy oparł się na przedłożonych przez obie strony i nie kwestionowanych przez nie dowodach z dokumentów, a także na zeznaniach świadków stron, które w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia były spójne, wzajemnie zbieżne i wiarygodne.

Zgodnie z art. 231 ust. 1 ustawy z 27.08.2009 r. o Służbie Celnej, która weszła w życie w dniu 31.10.2009r., w sprawach ze stosunku służbowego, zaistniałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Dla oceny prawnej roszczeń powodów o zasądzenie równoważników pieniężnych, zastosowanie znajdują więc przepisy poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 24.07.1999r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 1999r., Nr

72, poz. 802). Powodowie zostali bowiem przeniesieni do pełnienia służby w U. C. we W. z dniem 01.04.2001 r. na podstawie art. 18 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 24.07.1999r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 1999r., Nr 72, poz. 802). Przepis art. 18 ust.2 ustawy z dnia 24.07.1999r. o Służbie Celnej stanowił, że funkcjonariusza celnego można, gdy wymagają tego ważne względy służbowe, przenieść na takie samo lub równorzędne stanowisko do innego urzędu, w tej samej lub innej miejscowości. Ponadto zgodnie z art. 20 ust.1 tej ustawy, przeniesienie funkcjonariusza celnego do innej miejscowości, z której dojazd jest znacznie utrudniony, wymagało zapewnienia funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych, z uwzględnieniem jego sytuacji rodzinnej. W art. 20 ust.3 wskazano, że minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia szczegółowe warunki przyznawania świadczeń, o których mowa w ust.1. W dniu 22.05.2000 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 14.04.2000r. w sprawie przyznawania świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości (Dz.U. 2000r., Nr 36, poz. 403). Paragraf 2 ust. 1 tego aktu prawnego stanowił, że funkcjonariuszowi celnemu przeniesionemu do pełnienia służby w innej miejscowości przyznaje się lokal mieszkalny lub tymczasową kwaterę w miejscowości, w której stale lub czasowo pełni służbę, albo w miejscowości pobliskiej. Za miejscowość pobliską uważa się miejscowość, do której czas dojazdu publicznymi środkami transportu przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin (§2 ust.2 cyt. rozp.).

Ustawą z dnia 19.03.2004. Przepisy wprowadzające ustawę Prawo Celne (Dz.U. z 2004r., Nr 68, poz. 623), która weszła w życie dnia 01.05.2004r., wprowadzono do ustawy o Służbie Celnej przepis art. 20a, stanowiący w ust.1 iż: „W wypadku, o którym mowa w art. 20 ust.1, jeżeli zapewnienie funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych jest niemożliwe lub utrudnione oraz jeżeli on sam lub członkowie jego rodziny nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej. Funkcjonariuszowi celnemu przysługuje równoważnik pieniężny. Artykuł 20 a ust 2 zawierał delegację ustawową dla Ministra Finansów do określenia w drodze rozporządzenia wysokości i warunków przyznawania równoważnika pieniężnego.

Na podstawie w/w przepisu art. 20a ust.2 ustawy o Służbie Celnej, Minister Finansów wydał rozporządzenie z dnia 18.05.2004 r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości (Dz.U. z 2004r., Nr 120, poz. 1254), które w §12 stanowiło, iż do czasu przyznania lokalu mieszkalnego lub tymczasowej kwatery funkcjonariuszowi przyznaje się równoważnik pieniężny. Jednocześnie w § 25 ust. 1 rozporządzenia wskazano, że: „Przepisy dotyczące równoważnika pieniężnego mają odpowiednio zastosowanie do funkcjonariuszy, spełniających warunki do jego otrzymania, przeniesionych do pełnienia służby w innej miejscowości po dniu 31.10.2003 r.”

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wiążącym Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie wyroku z dnia 11.09.2012 r. (sygn. II PK 41/12), wydanym w wyniku rozpoznania skarg kasacyjnych powodów, a także Sąd Okręgowy we Wrocławiu w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r. (VII Pa 101/13), podniesiony przez powodów zarzut naruszenia przez sądy po raz pierwszy rozpoznające niniejszą sprawę przepisu art. 20a ust. 1 i 2 ustawy o Służbie Celnej z 1999 r. w związku z § 25 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 maja 2004 r. (dalej „rozporządzenia z 2004 r.”) w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości (Dz.U. z 2004 r., Nr 120, poz. 1254), był uzasadniony. Powodom co do zasady przysługuje bowiem roszczenie o wypłatę równoważnika pieniężnego mimo wcześniejszej niż wskazana w Rozporządzeniu z dnia 18.05.2004 daty ich przeniesienia służbowego.

Należy zatem wskazać za Sądem Najwyższym, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, sąd, tj. Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne, ocenia, czy przepis aktu wykonawczego jest zgodny z ustawą lub czy nie wykracza poza ustawowe upoważnienie, na podstawie którego został wydany. W razie stwierdzenia niezgodności przepisu rozporządzenia z ustawą, Sąd nie może go stosować (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 24 lutego 2011 r. I PZP 6/10, OSNP 2011 Nr 21-22, poz. 268 i cyt. w jej uzasadnieniu orzecznictwo). Przesłanki uzyskania równoważnika pieniężnego przez funkcjonariuszy celnych określa art. 20 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 1999 r. Zgodnie z tym przepisem, przeniesienie funkcjonariusza celnego do innej miejscowości, z której dojazd jest znacznie utrudniony, wymaga zapewnienia funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych, z uwzględnieniem jego sytuacji rodzinnej. Z kolei według art. 20a ust. 1 tej ustawy „w wypadku, o którym mowa w art. 20 ust. 1, jeżeli

zapewnienie funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych jest niemożliwe lub utrudnione oraz jeżeli on sam lub członkowie jego rodziny nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, funkcjonariuszowi celnemu przysługuje równoważnik pieniężny”. Z art. 20 a ust. 1 i rozważanej ustawy nie wynika ograniczenie zakresu podmiotowego uprawnionych do wypłaty równoważnika pieniężnego. Wobec tego, § 25 ust. 1 rozporządzenia z 2004 r. wykracza poza granice upoważnienia ustawowego, naruszając tym samym art. 20a ust. 2 ustawy o Służbie Celnej z 1999 r. Przepis § 25 ust. 1 rozporządzenia z 2004 r, wbrew brzmieniu art. 20a ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 1999 r., pozbawia prawa do równoważnika pieniężnego funkcjonariuszy, którym nie zapewniono odpowiednich warunków mieszkaniowych w związku z przeniesieniem do innej miejscowości przed 31 października 2003 Przepis ten modyfikuje krąg podmiotów uprawnionych do wypłaty równoważnika pieniężnego, określony w ustawie, przez co pozostaje w sprzeczności z zasadami wydawania rozporządzeń, określonymi w art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji. W rezultacie należy stwierdzić, że zgodnie z art. 20a ustawy o Służbie Celnej z 1999 r., równoważnik pieniężny dla funkcjonariuszy Służby Celnej, którym nie zapewniono odpowiednich warunków mieszkaniowych w związku z przeniesieniem do innej miejscowości, przysługuje także funkcjonariuszom przeniesionym do innej miejscowości przed 31 października 2003 r.

Wobec przesądzenia przez Sąd Najwyższy, że co do zasady równoważnik pieniężny dla funkcjonariuszy Służby Celnej, którym nie zapewniono odpowiednich warunków mieszkaniowych w związku z przeniesieniem do innej miejscowości, przysługuje także funkcjonariuszom przeniesionym do innej miejscowości przed 31 października 2003 r., Sąd Rejonowy badał spełnienie przez każdego z powodów przesłanek do żądania zasądzenia kwot z tytułu równoważnika w świetle zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną.

Jak wyżej wskazano, w dniu 12.06.2004 r. weszło w życie wydane na podstawie przepisu art. podstawie art. 20 ust. 3 i art. 20a ust. 2 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 72, poz. 802, z późn. zm.), rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 18.05.2004 r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości. Zgodnie z § 1, rozporządzenie określało: szczegółowe warunki przyznawania lokali mieszkalnych lub tymczasowych kwater funkcjonariuszom celnym przeniesionym do pełnienia służby w innej miejscowości, z której dojazd jest znacznie utrudniony; wysokość świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza do pełnienia służby w innej miejscowości; szczegółowe warunki zwrotu kosztów przeniesienia, w tym kosztów podróży i wysokość, warunki przyznawania i zwracania równoważnika pieniężnego, wzory wymaganych dokumentów, podmioty właściwe do jego przyznawania i wypłaty lub odmowy przyznawania, a także sposób postępowania w przypadku wystąpienia zbiegu uprawnień do jego otrzymania. Zgodnie z § 2, funkcjonariuszowi celnemu przeniesionemu do pełnienia służby w innej miejscowości, przyznaje się lokal mieszkalny lub tymczasową kwaterę w miejscowości, w której stale lub czasowo pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej, albo równoważnik pieniężny. Za miejscowość pobliską uważa się miejscowość, do której czas dojazdu publicznymi środkami transportu, przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) najbliższej miejsca pełnienia służby do stacji (przystanku) najbliższej miejsca zamieszkania, bez uwzględnienia dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której funkcjonariusz dojeżdża, oraz miejscowości, w której wykonuje obowiązki służbowe. W pkt 6 par. 2 wskazano, że lokal mieszkalny, tymczasową kwaterę lub równoważnik pieniężny przyznaje się po złożeniu przez funkcjonariusza oświadczenia, zwanego dalej "oświadczeniem mieszkaniowym". Wzór oświadczenia mieszkaniowego określa załącznik do rozporządzenia, przy czym funkcjonariusz składa kierownikowi urzędu, do którego został przeniesiony, oświadczenie mieszkaniowe, dwa razy w roku, według stanu na ostatni dzień pierwszego i czwartego kwartału, w terminie 14 dni po upływie tych kwartałów.

Zgodnie z § 12, równoważnik pieniężny przyznaje się funkcjonariuszowi do czasu przyznania lokalu mieszkalnego lub tymczasowej kwatery, zaś zgodnie z § 13, równoważnik pieniężny przyznaje się funkcjonariuszowi, jeżeli: nie utracił lub nie zrzekł się prawa do zajmowanego dotychczas lokalu mieszkalnego lub tymczasowej kwatery, o których mowa w § 5 ust. 5 i nie odmówił bezzasadnie przyjęcia lokalu mieszkalnego lub tymczasowej kwatery, które odpowiadały przysługującym mu normom oraz znajdowały się w należyтым stanie technicznym i sanitarnym. Zgodnie z § 15, wysokość równoważnika pieniężnego wynosi dziennie dla funkcjonariusza przenoszącego się z co najmniej jednym

członkiem rodziny - 14,40 zł, dla pozostałych funkcjonariuszy - 7,20 zł. Wyплаты równoważnika pieniężnego dokonuje kierownik urzędu, w którym funkcjonariusz pełni służbę, w terminie 14 dni po upływie miesiąca, za który równoważnik pieniężny przysługuje.

Rozporządzenie powyższe podlegało zmianom, w szczególności zaś od dnia 01.01.2009 r. wysokość równoważnika pieniężnego „dla pozostałych funkcjonariuszy” wzrosła z 7,20 zł do 14,40 zł dziennie.

Od dnia 31.10.2010 r. weszło w życie Rozporządzenie ministra Finansów z dnia 27 października 2010 r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości wydane na podstawie art. 92 ust. 4 i art. 93 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228). Uchyliło ono rozporządzenie z 18.05.2004 r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości, analogicznie regulując problem równoważnika pieniężnego. Zgodnie z § 11. 1 w/w Rozporządzenia, równoważnik pieniężny przyznaje się funkcjonariuszowi, jeżeli: nie utracił lub nie zrzekł się prawa do zajmowanego dotychczas lokalu mieszkalnego lub tymczasowej kwatery; nie odmówił bezzasadnie przyjęcia lokalu mieszkalnego lub tymczasowej kwatery, które spełniają warunki, o których mowa odpowiednio w § 5 ust. 2 i w § 7. Zgodnie z pkt 2, równoważnik pieniężny przyznaje się od dnia przeniesienia do dnia przyznania lokalu mieszkalnego albo tymczasowej kwatery. Jak zaś wskazano w § 12. 1, wysokość równoważnika pieniężnego wynosi dziennie: dla funkcjonariusza przenoszącego się z co najmniej jednym członkiem rodziny - 28,80 zł; dla pozostałych funkcjonariuszy - 14,40 zł. Wyплаты równoważnika pieniężnego dokonuje kierownik urzędu w terminie 14 dni po upływie miesiąca, za który równoważnik pieniężny przysługuje (pkt 4 par. 12).

Okoliczność, że należy każdemu z powodów hipotetycznie równoważnik pieniężny do dnia 31.12.2008r. wynosił 7,20 zł dziennie, zaś od dnia 01.01.2009r. wynosi on 14,40 zł dziennie, tj. że powodów należy traktować jako „pozostałych funkcjonariuszy” w rozumieniu powołanych rozporządzeń, była w niniejszej sprawie bezsporna.

Sąd Rejonowy zdecydowanie podzielił stanowisko powodów, iż W. jest w stosunku do L. miejscowością, z której dojazd jest znacznie utrudniony. Okoliczność, że dojazd z L. do W. zajmuje ponad godzinę w jedną stronę, potwierdzili w zeznaniach wszyscy powodowie. Wielokrotnie przyznała ją również de facto strona pozwana - zarówno wprost, w pismach z dnia 16.01.2008 r. i 24.01.2008 r., jak i przez wypłatę równoważników pieniężnych dojeżdżającym z L. do W. funkcjonariuszom przeniesionym w późniejszym okresie, co stanowiło okoliczność bezsporną. Faktem notoryjnym jest, że odległość między W. a L. wynosi 76 km. Pokonanie tej trasy samochodem obecnie zajmuje w przybliżeniu 1h 9 min (www.viamichelin.pl), zaś pokonanie jej środkami komunikacji publicznej zajmuje dłuższy okres czasu.

Podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczeń powodów za okres przed dniem 1.10.2004 r. , a w przypadku powoda S. P. – przed 5.11.2007 r., Sąd Rejonowy uznał za uzasadniony.

Zgodnie z art. 83 ust. 1 i 3 ustawy z 24.07.1999 r. o Służbie Celnej, roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia roszczenia z tytułu uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych przerywa m.in. każda czynność przed kierownikiem urzędu właściwym do rozpatrywania roszczeń, podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia.

Powodowie L. P., E. M., A. W., M. Z., M. D. oraz M. P. w dniu 31.10.2007 r., zaś powód S. P. w dniu 5.11.2007 r., złożyli pracodawcy tzw. oświadczenia mieszkaniowe zawierające alternatywne wnioski: o przyznanie im lokali mieszkalnych lub kwater tymczasowych lub o zaprzestanie pobierania od nich opłat za dojazd służbowym autokarem do miejsca pełnienia służby we W.. Jak wynika z pkt 6 par. 2 w/w Rozporządzenia z 2004 r., lokal mieszkalny, tymczasową kwaterę lub równoważnik pieniężny przyznaje się po złożeniu przez funkcjonariusza oświadczenia, zwanego dalej "oświadczeniem mieszkaniowym". Złożenie przez powodów oświadczeń przerwało zatem bieg przedawnienia roszczeń za okres przekraczający trzy lata przed złożeniem oświadczeń. W ocenie Sądu Rejonowego podniesienie zarzutu przez stronę pozwaną przedawnienia roszczeń sprzed trzech lat przed złożeniem oświadczeń mieszkaniowych przez powodów, nie było w okolicznościach niniejszej sprawy sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Przepisy

Rozporządzenia obowiązywały od 12.06.2004 r., jego treść jednoznacznie warunkowała przyznanie równoważnika od złożenia oświadczeń majątkowych, powodowie, celem przerwania biegu przedawnienia roszczeń, powinni byli zatem złożyć oświadczenia lub dokonać wobec kierownika urzędu jakiegokolwiek innej czynności zmierzającej do dochodzenia roszczeń, aby bieg ich przedawnienia został przerwany.

Sąd Rejonowy rozważał również okoliczność, że przepisy Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18.05.2004 r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości, uzależniały wypłatę równoważnika od złożenia oświadczeń, można byłoby zatem argumentować, że powodowie w ogóle nie nabyli prawa do równoważników pieniężnych za okres przed złożeniem oświadczeń majątkowych – że roszczenia te nigdy nie stały się wymagalne. Idąc dalej możnaby stwierdzić, że powodowie nie złożyli również kolejnych oświadczeń majątkowych za dalsze okresy służby (Rozporządzenie wymaga złożenia ich dwa razy w roku), przez co roszczenie o wypłatę równoważnika za dalsze okresy również nie stało się wymagalne. Stanowisko takie w okolicznościach faktycznych i prawnych niniejszej sprawy nie byłoby jednak zdaniem Sądu Rejonowego prawidłowe. Przepisy Rozporządzenia jednoznacznie wyłączały powodów z kręgu osób uprawnionych do otrzymania równoważnika z uwagi na datę ich przeniesień służbowych. Powodowie prowadzili z pracodawcą rozmowy o ich sytuacji i uzyskali informację, że nie ma podstaw do przyznania im równoważnika. W tych okolicznościach faktycznych i prawnych niedopełnienie przez nich nałożonego przepisami Rozporządzenia, formalnego obowiązku złożenia oświadczenia mieszkaniowego, jak również kolejnych oświadczeń, nie może zdaniem Sądu Rejonowego powodować utraty przez nich prawa do żądania równoważników, tym bardziej, że pracodawca przyznał te świadczenia później przeniesionym funkcjonariuszom, znajdującym się w takiej samej sytuacji faktycznej jak powodowie. Granicę ochrony praw powodów winny stanowić zdaniem Sądu jedynie przepisy o przedawnieniu roszczeń – przedawnieniu uległy zatem roszczenia powodów dotyczące okresu sprzed trzech lat przed dokonaniem przez nich przed kierownikiem urzędu czynności podjętej bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia, co w przypadku powodów nastąpiło z dniem złożenia oświadczeń majątkowych.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy nie sposób również przyjąć, by powodom należne były odsetki od kwot równoważników pieniężnych za okres od 2004 r. O opóźnieniu się wierzyciela ze spełnieniem świadczenia można mówić jedynie wówczas, gdy bezspornie wyjaśnione zostały okoliczności konieczne do ustalenia jego wysokości. Dlatego nawet wymagalność roszczenia nie jest zawsze jednoznaczna ze stanem opóźnienia dłużnika, bowiem stan ten pojawia się dopiero wtedy, gdy dłużnik nie spełnia bezspornego co do zasady i wysokości świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (wyrok SN z dnia 15 stycznia 2004 r., II CK 352/02, M. Praw. 2006, nr 2, s. 91). Jednocześnie przyjmuje się, że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne, także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (wyrok SN z dnia 22 października 2003 r., II CK 146/02, LEX nr 82271; wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 302/00, LEX nr 52411) Przesłanką żądania odsetek nie jest więc powstanie szkody w majątku wierzyciela; wystarczy, by zobowiązany naruszył treść stosunku obligacyjnego przez uchybienie terminowi świadczenia. Samo jednak spełnienie świadczenia musi być możliwe i jednocześnie nie mogą istnieć przyczyny prawne usprawiedliwiające powstrzymanie się dłużnika z wykonaniem zobowiązania (np. ius retentionis, odmowa pokwitowania lub zwrotu dokumentu) – K. Zagrobelny, Kilka uwag..., s. 586 – por. Komentarz do art. 481 k.c. Agnieszka Rzepecka – Gil, Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania – część ogólna, LEX/el. 2011. Wskazuje się zatem w orzecznictwie i doktrynie, że w przypadku istnienia przeszkód prawnych, wyłączone jest istnienie opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia. Sąd Najwyższy wskazał m.in., że skuteczne skorzystanie przez stronę z prawa zatrzymania wzajemnego świadczenia pieniężnego wyłącza opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia (art. 496 w związku z art. 481 § 1 k.c.) – wyrok SN z dnia 31 stycznia 2002 r., IV CKN 651/00, OSNC 2002, nr 12, poz. 155, Biul. SN 2002, nr 6, s. 16, Głosa 2003, nr 3, s. 47, Jurysta 2002, nr 10, s. 34, M. Praw. 2002, nr 16, s. 725, Palestra 2002, z. 9-10, s. 191, PS 2003, nr 10, s. 127, Radca Prawny 2003, nr 1, s. 115 z glosą M. Kozińskiego, PS 2003, nr 10, s. 127.

W niniejszej sprawie zaistniała zdaniem Sądu Rejonowego przeszkoda prawna w spełnieniu przez stronę pozwaną świadczeń na rzecz powodów, co uzasadniało częściowe oddalenie żądania zapłaty odsetek od należnych powodom kwot. Strona pozwana jest podmiotem finansowanym ze środków publicznych, podlegającym zasadom

dyscypliny budżetowej. Przeszkodę prawną uzasadniającą w ocenie Sądu Rejonowego odmowę wypłaty na rzecz powodów równoważników pieniężnych stanowił brak przepisów wykonawczych ustalających tryb, zasady i wysokość równoważnika dla funkcjonariuszy przeniesionych służbowo w 2001 r. i jednoznaczne wyłączenie stosowania Rozporządzenia w przypadkach funkcjonariuszy przeniesionych przed 1.11.2003 r. Strona pozwana – w przeciwieństwie do sądów orzekających w niniejszej sprawie - nie mogła nie zastosować powszechnie obowiązujących przepisów Rozporządzenia, a tym samym w ocenie Sądu Rejonowego nie miała de facto prawnej możliwości uwzględnienia żądań powodów w terminach wymagalności roszczeń. Wątpliwości prawne dotyczące istnienia podstaw do wypłaty powodom przez stronę pozwaną równoważników pieniężnych rozstrzygnął dopiero wyrok Sądu Najwyższego z 11.09.2012 r. Od tej daty strona pozwana pozostaje zdaniem Sądu Rejonowego w opóźnieniu ze spełnieniem świadczeń na rzecz powodów.

Nie ulega wątpliwości Sądu I instancji, że powodowie spełnili przesłanki domagania się kwot z tytułu równoważnika pieniężnego. Powodom nie zaproponowano i nie przyznano lokalu mieszkalnego ani kwatery tymczasowej i nie odmówili oni ich przyjęcia. Żaden z powodów nie zamieszkiwał w spornym okresie z członkami rodziny będącymi funkcjonariuszami, którym przysługiwała kwatera, lokal lub który pobierał równoważnik.

Sąd nie uwzględnił roszczenia powodów L. P., E. M. i A. W. o zasądzenie kwot z tytułu równoważnika na przyszłość za 365 dni mając na uwadze, że nie sposób przewidzieć, czy sytuacja faktyczna lub prawna powodów nie ulegną w przyszłości takiej zmianie, która niweczyłaby zasadność przyznania im równoważników, w szczególności zaś czy powodowie nie otrzymają kwater tymczasowych lub lokali mieszkalnych, czy nie zostaną zwolnieni ze służby lub z niej nie odejdą, czy nie zmienią miejsca zamieszkania lub miejsca służby.

W ocenie Sądu Rejonowego dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miały znaczenia okoliczności związane z pokryciem przez stronę pozwaną części kosztów dojazdów powodów do miejsca pełnienia służby we W.. Nawet jeśli pracodawca koszty takie w całości lub w części pokrył, nie zwalnia go to z obowiązku zapłaty równoważnika pieniężnego, który jest świadczeniem alternatywnym do przyznania lokalu mieszkalnego lub kwatery tymczasowej, nie zaś do pokrycia przez pracodawcę kosztów dojazdu funkcjonariusza do miejsca pełnienia służby.

Sąd Rejonowy, uwzględniając przyznane przez powodów stanowisko strony pozwanej co do wysokości kwot równoważników dla poszczególnych powodów, samodzielnie zweryfikował wysokość ich roszczeń z tytułu równoważnika, pomniejszając roszczenie o kwoty przedawnione oraz o odsetki za okres sprzed 15.09.2012 r.

Orzeczenie o kosztach Sąd Rejonowy w przypadku każdego z powodów oparł na dyspozycji art. 100 k.p.c. oraz par. 6 pkt 5, par. 12 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), proporcjonalnie rozliczając poniesione przez strony koszty. Koszty należne [powodom Sąd obliczył biorąc pod uwagę minimalne stawki zastępstwa za każdą kolejną instancję – dwukrotną reprezentację powodów przed Sądem Rejonowym (przy stawce minimalnej 2400 zł), dwukrotną przed Sądem Okręgowym (przy stawce minimalnej 1200 zł) i jednokrotną przed Sądem Najwyższym (1800 zł). Łącznie koszty te przy założeniu 100% wygrania sprawy wyniosły w przypadku każdego z powodów 9000 zł.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki L. P. tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 36.734,40 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 30.168,00 zł od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.01.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.02.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 403,20 zł od dnia 15.03.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.04.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.05.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.06.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.07.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.09.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2013 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty kwot za okres do 31.10.2004 r., w zakresie odsetek ustawowych za okres przed 15.09.2012 r. (przed orzeczeniem Sądu Najwyższego) i w

zakresie żądania zasądzenia równoważnika pieniężnego na przyszłość, powództwo powódki L. P. Sąd oddalił. Powódka prawomocnie przegrała również żadaną kwotę z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, co należało uwzględnić w rozliczeniu kosztów. Łącznie powódka wygrała powództwo w 78%, strona pozwana winna zatem uiścić na jej rzecz 78% kosztów zastępstwa procesowego, co daje kwotę 7020 zł (78% z 9000 zł). Wyrokowi w punkcie I Sąd na podstawie art. 477² par 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4441,54 zł, stanowiącej średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki.

Na rzecz powódki E. M. Sąd zasądził od strony pozwanej tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 36.734,40 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 30.168,00 zł od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.01.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.02.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 403,20 zł od dnia 15.03.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.04.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.05.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.06.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.07.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.09.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2013 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty kwot za okres do 31.10.2004 r., w zakresie odsetek ustawowych za okres przed 15.09.2012 r. i w zakresie żądania zasądzenia równoważnika pieniężnego na przyszłość, powództwo powódki E. M. Sąd oddalił. Powódka prawomocnie przegrała również żadaną kwotę z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, co należało uwzględnić w rozliczeniu kosztów. Łącznie powódka wygrała powództwo w 78%, strona pozwana winna zatem uiścić na jej rzecz 78% kosztów zastępstwa procesowego, co daje kwotę 7020 zł (78% z 9000 zł). Wyrokowi w punkcie V Sąd na podstawie art. 477² par 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3557,74 zł, stanowiącej średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki.

Na rzecz powoda A. W. Sąd zasądził od strony pozwanej tytułem równoważnika pieniężnego kwotę tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 36.734,40 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 30.168,00 zł od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.01.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.02.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 403,20 zł od dnia 15.03.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.04.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.05.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.06.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.07.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.09.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 432 zł od dnia 15.10.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 446,40 zł od dnia 15.11.2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 432 zł od dnia 15.12.2013 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty kwot za okres do 31.10.2004 r., w zakresie odsetek ustawowych za okres przed 15.09.2012 r. i w zakresie żądania zasądzenia równoważnika pieniężnego na przyszłość, powództwo powoda A. W. Sąd oddalił. Powód prawomocnie przegrał również żadaną kwotę z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, co należało uwzględnić w rozliczeniu kosztów. Łącznie powód wygrał powództwo w 79%, strona pozwana winna zatem uiścić na jej rzecz 78% kosztów zastępstwa procesowego, co daje kwotę 7110 zł (79% z 9000 zł). Wyrokowi w punkcie IX Sąd na podstawie art. 477² par 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3477,76 zł, stanowiącej średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powoda.

Na rzecz powódki M. Z. Sąd zasądził od strony pozwanej tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 18.014,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty kwot za okres do 31.10.2004 r. i w zakresie odsetek ustawowych za okres przed 15.09.2012 r., powództwo powódki M. Z. Sąd oddalił. Powódka prawomocnie przegrała również żadaną kwotę z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, co należało uwzględnić w rozliczeniu kosztów. Łącznie powódka wygrała powództwo w 79%, strona pozwana winna zatem uiścić na jej rzecz 79% kosztów zastępstwa procesowego, co daje kwotę 7110 zł (79% z 9000 zł). Wyrokowi w punkcie XIII Sąd na podstawie art. 477² par 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3625,41 zł, stanowiącej średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki.

Na rzecz powoda S. P. Sąd zasądził od strony pozwanej tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 13.312,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty kwot za okres do 5.11.2004 r. i w zakresie odsetek ustawowych za okres przed 15.09.2012 r., powództwo powoda S. P. Sąd oddalił. Powód prawomocnie przegrał również żadaną kwotę z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, co należało uwzględnić w rozliczeniu kosztów. Łącznie powód wygrał powództwo w 75%, strona pozwana winna zatem uiścić na jego rzecz 75% kosztów zastępstwa procesowego, co daje kwotę 6750 zł (75% z 9000 zł). Wyrokowi w punkcie XVII Sąd na podstawie art. 477² par 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4830,09 zł, stanowiącej średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powoda.

Na rzecz powódki M. D. Sąd zasądził od strony pozwanej tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 8.755,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty kwot za okres do 31.10.2004 r. i w zakresie odsetek ustawowych za okres przed 15.09.2012 r., powództwo powódki M. D. Sąd oddalił. Powódka prawomocnie przegrała również żadaną kwotę z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, co należało uwzględnić w rozliczeniu kosztów. Łącznie powódka wygrała powództwo w 65%, strona pozwana winna zatem uiścić na jej rzecz 65% kosztów zastępstwa procesowego, co daje kwotę 5850 zł (65% z 9000 zł). Wyrokowi w punkcie XXI Sąd na podstawie art. 477² par 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3661,70 zł, stanowiącej średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki.

Na rzecz powódki M. P. Sąd zasądził od strony pozwanej tytułem równoważnika pieniężnego kwotę 11.750,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.09.2012 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty kwot za okres do 31.10.2004 r. i w zakresie odsetek ustawowych za okres przed 15.09.2012 r., powództwo powódki M. P. Sąd oddalił. Powódka prawomocnie przegrała również żadaną kwotę z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, co należało uwzględnić w rozliczeniu kosztów. Łącznie powódka wygrała powództwo w 73%, strona pozwana winna zatem uiścić na jej rzecz 73% kosztów zastępstwa procesowego, co daje kwotę 6570 zł (73% z 9000 zł). Wyrokowi w punkcie XXV Sąd na podstawie art. 477² par 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4000,20, stanowiącej średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki.

W punkcie XXIX wyroku, mając na uwadze stanowisko strony pozwanej nie żądającej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, Sąd nie obciążył powodów częścią kosztów poniesionych przez stronę pozwaną.

W punkcie XXX sentencji wyroku, na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c., Sąd Rejonowy nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że obie strony były zwolnione z ich ponoszenia z mocy art. 94 i 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.